

De som oplever saadanne Stunder, glemmer dem aldrig; derfor er det dyrebart at faa lægge ind et lidet Alborets Frø i en saadan Time; naar det frem til Sjælen, saa vil det i sin Tid komme igjen med Træf og Frugt.

Det ligger nærmest for os at tale med hinanden om, hvad den Tid betyder, som vi sammen har tilbragt paa Augsburg. Saalige og saa mange Slags Skoler er der, at det er billigt at spørge: hvad vil vor Skole, og hvorfor vil den være, hvad den er? Mange, mange Gange vil eders Tanker gaa tilbage til gamle Augsburg; da vilde vi saa gjerne, at der skulle være en kraftig Mindelse om Skolens Grundtanke i eders Hjerter.

Der er mange Ting, som i Fremtiden vil stige frem i Grindringen og give eder en fund og hjertekægende Vatter, og jeg vil sige: gidi der var mange saadanne Ting, som J funde tage med eder; de er vel undte. Men ikke derom vil vi tale; de Ting taler for sig selv.

Der er Ting, som har hændt eder og os, som J aldrig vil kunne mindes uden med Bemod og Smerte; heller ikke derom vil vi tale nu.

Der er hellige Stunder, vi har havt sammen og hver for os; de vil hænge mange Gange paa Hjertets Døre; luk op for dem, naar de kommer igjen, de vil bringe ny Styrke med sig hver Gang. Heller ikke om dem vil vi tale nu.

Men om dette ene vil vi tale med hinanden: Hvad har vor Skole med alt dette villet udrette for eder? Der er en stor Tanke gjennem det hele. Det er Tanken paa at være en Skole for personlig Udbudding.

Det var Niemedet med Bygningen, det var Tanken i Timeplanen, det var Meningen med Undervisningen, det var Planen med Boardingklubben og Skoleforeningen, det var Principet i det hele Styre og Stel.

Der er Skoler, hvis tankeløse, aandsfortærende Opgave synes at være den at proppe Kundsfaber i Ungdommen, som man lægger Ærter i en tom Sæl. Det var ikke vor Mening.

Der er Skoler, hvis samvittighedsløse Gjerning er den at være en Prokrustesseng*) for de unge, hvor de alle skulle gjøres lige store

*) Efter den i de græske Sagn omtalte attiske Røver Prokrastes, der paaførte de forbireisende svære Binsler ved at lægge dem i en Fernseng og saa udspænde dem som var for smaa, og afhugge Lemmerne paa dem som